

hovedet, naar de befandt sig i et saadant Tilfælde, og derom paa sømmelig Maade henvendte sig til Cultusministeriet, vilde kunne forudsætte, naar ikke ganske særegne Grunde vare derimod, at faae et besjænde Svar paa Forespørgselen om, de kunde vedtage den tilsigtede Indførelse af en mindre Psalmesamling. Og det lader sig ikke negte, — hvad der ogsaa af det Fleertal i Udvalget, som har foretrukket denne Maade at klare Sagen paa, udtrykkelig er fremhævet i den foreliggende Betænkning, — at der er særdeles Meget, der taler for denne Maade at afgjøre Sagen paa, navnlig det, at det er indrømmet fra deres Side, som ellers have talt for Lovudkastet, og vel ogsaa maa indrømmes, at i det Hele taget Spørgsmaalet om Psalme=Bøgeres Forandring næppe vil blive af særdeles praktisk Bigtighed, uden i alt Fald fra den negative Side og for hist og her at standse Udbredelsen af den nu bestaaende evangeliske Psalmebog, men at derimod, hvad der er af praktisk Betydning, er Indførelsen af Tillæg, og at disse aabenbart ganske naturlig ad administrativt Veie kunne blive indførte, hvor Dnsket derom maatte ytre sig. Denne Anskuelse hos Fleertallet af Udvalget er det nu, som har fremkaldt, hvad der maa ansees som den principale Indstilling i den foreliggende Betænkning, og gaaer ud paa, — i den Forudsætning, at Psalme=Bogs=Spørgsmaalet ikke er af særdeles praktisk Bigtighed, at Cantate=Spørgsmaalet ikke behøver udtrykkelig at besvares, fordi det vil følge af sig selv, at der ikke let herefter vil reise sig Vanskeligheder mod at bruge Cantater i enkelte Tilfælde, — under disse Forudsætninger altsaa at foreslaae det høitærede Thing, at lægge det forelagte Udcast til Side, dersom der fra Cultusministeriet kunde erholdes en Uttring, som gif ud paa, „at Cultusministeren anseer sig bemyndiget og er villig til at forelægge Hans Majestæt Kongen til allernaadigst Stadfæstelse Foreninger, hvorved en Præst og idetmindste $\frac{3}{4}$ af hans Menigheds Hunsfædre vedtage ved den offentlige Gudstjeneste at benytte en hvilken som helst mindre Samling af Psalmer som Tillæg til Psalmebogen, forudsat at den Intet indeholder, som er i Strid med Folkekirkenes Lærebe-

greb, og at Indklædning og Form ikke stride mod Gudstjenestens Værdighed.“

Af en anden Mening har Mindretallet i Udvalget været i denne Henseende, dog ikke fornemmeligt af Hensyn til Psalmebogs Sagen, da det meget mere, som jeg allerede har udtalt, ogsaa er tilbøieligt til at erkende, at det, som er af praktisk Bigtighed ved selve Forslaget, er Tillægenes Indførelse, og at den ved saadanne Foranstaltninger vil være opnaaet, men fordi det forekommer Mindretallet i Udvalget, som om man ikke uden videre tør forudsætte, at Cultusministeriet er berettiget til at give en saadan Erklæring. Maatte det imidlertid være det høitagtede Things Mening, at denne Betænklighed ikke idetmindste i dette Dieblis er af afgjørende Bigtighed, og maatte en saadan Erklæring være at erholde af den høitærede Cultusminister, som er her tilstede, er det altsaa Fleertallets Andragende, hvilket Minoriteten ikke udtrykkelig troer at burde bestride, at Thinget for Tiden ikke skulde gaae ind paa det foreliggende Udcast. Skulde derimod en af disse Betingelser ikke finde Sted, skulde navnlig Thinget være af den Mening, at Sagen paa denne Maade ikke passende lader sig afgjøre, saa er det den anden og subsidiaire Indstilling, ligeledes kun af et Fleertal i Comiteen, (fordi her i Medlem, som i Betænkningen udtrykkelig er nævnet, er af modsat Mening), at Lovforslaget foreslaaes vedtaget med de Ændringer, som ere anførte i Betænkningen. Ved disse skal jeg ikke opholde mig længe, da nogle — den største Deel — strax vise sig kun at være Redactionsforandringer, og jeg om de øvrige ikkun har at bemærke et Par Ord til Oplysning. Saaledes er der foreslaaet med Hensyn til Dverkskriften, at en Betegnelse af Loven som „midlertidig“ maatte tilføies, og altsaa en Forandring skee, hvorved det antydes i selve Dverkskriften, at denne Lov ikke blot, hvad der følger af sig selv, ikke gjælder længere end til de lovgivende Magt enes om at forandre den; men at man allerede ved dens Vedtagelse er sig bestemt bevidst, at den skal udgaae som midlertidig og kun have Præg af Midlertidighed. Fremdeles har det været Fleertallets Mening, at man i § 2 vil gjøre rigtigst i at lade andet Punktum falde